

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:
Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. — A gazd. főkönyvet tagjainak: egész évre 2 frt, félévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.
Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadóhivatalhoz intézendők.

Szerkeszti és kiadja:
A muraszombati gazd. főkönyvel.
A szerkesztésért felelős:

TAKÁCS R. ISTVÁN, e. titkár.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztésügyi közlemények a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetési díj: 4 hasábos petitior egyszersi hirdetésnél 10 kr többszöri hirdetésnél sorokint 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Nyitltér petitiora 25 kr.

A takarékoság.

(Folytatás.)

Mint már említettem volt, a takarékoság nemcsak erkő csileg, hanem nemzetgazdaságilag is becses. A takarékoságnak gyümölcse a tőke. A tőke a termelés egyenrangú faktora a munkával, s egy a legprimitívebb földművelést sem lehet folytatni minden tőke nélkül. Iparizemek s kereskedelmi vállalatok már nagyobb mérvű tőkebefektetést igényelnek, a gyárpar pedig csak hatalmas tőkékkel folytatható. Naponta olvashatjuk a lapokból, hogy Magyarország tőkeszegény állam, s hogy e miatt sem földművelése belterjessé, sem ipara fejlett gyárparrá felemelkedni nem tud. Csak nem rugben alakult meg Budapesten hatalmas külföldi alapítókével a kereskedelmi és iparbank, melynek szintén az a célja, hogy a külföldi tőkéket hazai kereskedelmi és iparvállalatok részére megszerezze. Minthogy tehát az állam polgárainak anyagi jóléte a tőkétől függ, a tőke pedig a megtakarítás gyümölcse, emnélfogva nagyon is érthető, hogy az államra néve elsőrangú kérdés a polgárok takarékosága.

Valamint egyes emberek, úgy vannak egyes takarékos és pazar népek.

Hazánk nepe e tekintetben nem áll sem a legelső, sem a legutolsó helyen.

A megtakarításosabbaknak vannak elismerve Helvét és Holland népi. Helvéiben például a jó módú családok lányai sem kapnak zsebpénzt, hanem apró kiadásait a kézi munka s a varrás jövedelméből kell fedezniük. Helvétiában a vagyonos szülők is elég segítik fiaikat; kénytelenek ezek saját erejükből fenntartani magukat s mikor később a reájuk szállott örökség folytán gazdagok lesznek, már hozzá vannak szokva a munkához és egyszerű életmód-

hoz s így nem pizarolják el az apáik után nyert örökséget.

Úgy látszik a magyar a németől tanulja a takarékoságot, legalább erre mutat, hogy töle vette a spórolni, spórkassza, spórmájszer szavakat.

A német nép takarékosabb, mint a magyar. Már a szláv és latin törzsek kevésbé takarékosak, szintugy kevésbé takarékosak az angolok is. Az angol sokat költ, szeret jól élni, s hogy az angol nép mégis hatalmas tőkéket gyűjtött össze, ezt szerencsés kereskedelmi és iparviszonyainak és annak köszönheti, hogy az angol nép a termelés munkáját is nagyobb mértékben végzi, mint más nép.

Ezek után nézzük a takarékoságot az egyes életkoroknál. Hogy az ifjuság az érett kornál kevésbé takarékos, az nagyon természetes, mert a fiataloság még nem ismeri a pénz becset, nincsen szellemi higgadsága és érettsége, temperamentuma is hevesebb s így érkeiben, hajlamain kevésbé képes uralkodni. Nem annyira kézen fekvő azonban annak oka, hogy miért pazarbol a férfi-korban levő az öregnél? Kétségtelen, hogy ennek oka részben abban keresendő, hogy az életerős férfinak több élvezetet nyújt az élet s így több kiadásra is csábít, mint az öregnél; legtöbbször azonban mégis annak tulajdonítandó, hogy a férfi, a ki még tud szerezni s erejének tudatában van, könnyebben költ, mint az agg, vagy beteg, a ki szerezni nem tud, gyengességének tudatával bir s így csak azon igyekszik, hogy minél kevesebbet költösn.

Szokás a mai kort azzal vádolni, hogy nem takarékos, s a mi öregjeink sóhajtva emlegetik a régi idöket, a mikor még virágjában diszlett a takarékoság. Én ezt a vádat nem találom igazságosnak. Elvégre a takarékos-

ság nem valami meddő működés, annak nagyon is kézzel fogható eredménye van, s ez a megtakarított tőke. E tekintetben pedig, nagyon jól tudjuk, elődeink kora a mai kornak messze mögötte áll. Olyan mesés tőkek léteznek kornunkban, a miről 50 évvel ez előtt fogalmuk sem volt az embereknél. De nem is kell olyan messzire menni. 1871-ben, a mikor 5 milliárd hadisarcot rőttak a németek a francziákra, ezen mesés összegnek felét az egész világ elámult s mindenki azt hitte, hogy soká fogja nyomni a porosz katona a francziák földjét, a mig az összeget eltervezte. S még jobban ámult a világ, mikor Franciaország oly gyorsan kifizette tartozását. — Ma alig vesznek az emberek tudomást arról, hogy néhány hét előtt a német birodalom 400 millió márká kölcsönt kaparván felvenni, nemzeti aláírás útján, rővdé néhány hét alatt 20 ezer millió márkát irtak alá.

Azt is tudjuk, hogy napról-napra szaporodik azok száma, kik megtakarított tőkeiből élnek. Alapalanul vádolják tehát kornunkat, hogy nem takarít.

Az igaz, hogy elődeinknek sokkal kisebb igényei voltak, nem ismerték az élet-kényelmet; könyveket nem vásároltak, színházba nem jártak, szellemiekre ugyszólván kevesebbet költöttek. Rosszabbul laktak, kevesebbet táplálkoztak, rosszabbul ruháztak, kevesebbet igaz, hogy kevesebbet költöttek, kevesebbet igaz, hogy szerezni sem tudtak s így kevesebbet volt miből takarékoskodni. Már pedig nem tartja a magyar közmondás, hogy a gazdagság a gazdaasszony, a hol űres a kaur.

Hiába! Emberi gyöngöseség a visszashajtozni a multba és légván a jövőbe!

STARZAS

Baló Julis szomorú nótája.

Elbeszélés, írta Balogh István.

(Folytatás.)

Elkövetkezett a bucsuzásnak édes-keserű órája. Édes volt a bucsúesőktől, keserű a forró könnyhullástól. Majd hogy a Jóska is el nem pitevedett, hanem katona létre mégis csak röstellte a sirást, rágyújtott hát egy vigasztaló nótára:

„Azért, hogy én be vagyok sorozva,
Ne félj rózsám, nem leszek katona;
Inkább leszek betyár a csárdába,
Hogysem legyek császár katonája!”

Dalba fújtotta a szíve keserűségét s titokban letörülte a szemébe lapodzó könnyet.

Hej! hiszen nem is kis dolog ám az, katonának menni, mikor az embernek olyan szép szeretője van mint a Baló Juli. Ki is fogott ám a Jóska gyerek is a vigasztaló szövből, mire a bucsuzásra került a dolog. Valami úgy megfeküdt a szíve tájait, hogy a szava is elállott tőle. Hosszasan belenézett a Juliska szép könnyes szemébe, aztán felmutatott ujjával az égre: „Juliska, lát téged az én Istenem!... Isten veled!”

A Juliska megértette. Letörülte szeméből a könnyet, megölelte forrón, hosszasan: „Várlak” susogta neki szerelmesen.

Utcahosszat hangzik az ujjancz-sereg nótája, a mint mennek a falun végig:

„Gyere pajtás katonának,
Jóbb dolog lesz mint apának!”

Hanem mikor felülnek a vaspáripára, mind-egyiknek a szívet olyan epés keserűség fogja el, hogy szinte sirnak bele s a bucsuzó legénynek keserű nótája harsogja tul az asszonyi sirást:

Vérd meg Isten a gózköci kerékét,
Mind elvitte a legények elejét;
Maradt itthon kettő-három nyomorult,
Rátok lányok még az ég is beborult.

De bizony az itthon maradt nyomorultak között is akad egy olyan szemrevaló legény, a ki földulta a Barna Jóska boldogságát s nyomorulttá tette a hét vármegyében híres szépségű Baló Julit.

Hej! Bárcsak soh'se látta volna azt a nyalka haraszi ispánt, a ki olyan szépen tudott a lányok nyelvén szólni. Boldog is volt az a leány, a kivel szóba elegyedett. Hanem hát uri gusztausa volt az eszemadatlának, kikereste a legszebb lányt a faluban, a Baló Juli körül forgaldódt folytatnosan. Irigykedtek is ám rá a falu leányai szörnyen. A Baló Juli hiúságának pedig tetszett a haraszi ispán turbékolása, szinte jól esett a szívének ha rá gondolt, hogy milyen mulatságos lesz majd, ha megjön az ő Juskája, elbeszéli neki, hogy bomlott utána a haraszi ispán, a leányok eszményképe; ő meg a csalogatta, bolondította, de a szíve s minden gondolatja mindig csak Jóskánál volt, róla gondolkodott, róla álmodott.

Istenem! be furcsa lesz. Milyen jót vetnek ők majd a szegény ispánon. Szegény ispán! Szegény Juli ha gondolta volna, milyen ve-

szedelmes tüzével játszik, dehogy nézett arra a hányaveti, hetke ispánra. De ha ugy elmulattatta, ugy legyerte a hiúságot a saí irigysége, hogy az ispán ur őt mindig is kiténtette a többi leányok között. Ezt a kis hiúságot csak nem veszi rosz néven az ő szerető Jóskája; hiszen ő azért most is csak a Juli szereti!

De hát ki tehet róla, hogy a rossz hiúság nagyon jár. A némaasszonyok irigykedve becsülik hogy teasszonyos lesz a Baló Mihály leány. Meg is illeti — tették utána — ráillik a teasszonyra, mint akárcike. Akadt is, a ki a kőfézfőrlő is beszélt s addig tödította a leányt, hogy végre midőn mástól hallotta, maga is elment.

A Baló Juli pedig csak nevette ökördőket, neki, hogy ő az egész falu bolondja.

Lassankint mindennapos lett az ispán utána. Bolóké házánál. Az öreg Baló Mihály uram tehát megdagadt az örömtől; a Balóé asszony meg szívesen traktálta az uri vendéget.

Ki tudja? ... Hátha megcsik. Nagyobb boldog is lehetett már a világon. Olvasott ő a szegény leányok dolgokat is; hogy kevesebbet vettek el a szegény leányoktól. Hátha az ispán megcsik csak jobb lesz a Julinak napernyő alatt járni, mint a naplól süttetni azt a gyönyörűséges barna piros arcát.

Igy filosofált a jó Sára néne magában. Aztán meg odavál is az ő leánya. Kötözendeig volt *-ba becsületet tanulni. Meg is fi-nomodott ez idő alatt. Alig ismert rá az apja. Anyja. Bizony az ispán ur se igen talál különb

A takarékoság elfajulása — a fősvény-ség. A takarékoság helyes életev, a zsugorosság szenvedély; a takarékos azért gyűjt, hogy azt használja, a zsugori azért gyűjt, mert neki szenvedélye maga a gyűjtés, neki gyönyör a pénz pusztá bírása.

A fősvényesség a legtisztább, avagy helyesebben, a legpiszkosabb önzés. A fősvény ember csak magának él, megelégedezik arról, hogy neki a család, a társadalom s az állam iránt kötelességei vannak; átka a családnak, átka a társadalomnak s még talán nemzetgazdaságilag többre becselelendő a pazarlása, mely ha az egyes embert tönkre is juttatja, de legalább nem hervertet gyümölcsözetlenül összeharcolt tőkéket s végeredményében a munkás kezeknek juttat jövedelmet.

A zsugorosság a leghidegebb, legesztelenebb és legnevetésesebb szenvedély. Ha orvos lennék, fősvényeket a metallo-therapia szerint kúrálnám, minthogy ezekről bizonyos, hogy a fókák iránt rendkívül érzékenyek. Csak az a bökkenő, hogy a fősvény még magát orvossal kezelteni is fősvény. Egy zsugorinak hályog nőtt az egyik szemére. „Eh! eleget látok egy szememmel!” s nem ment orvoshoz. Majd mikor a másik szemére is átterjedt a hályog, megalkudott az orvossal az operatív 20 fában Mikor az orvos az egyik szeméről szernecsen lehuzta a hályogot: „eleget látok az egyik szememmel” szólott a fősvény, kifizetett az orvosnak 10 frtot s elment.

Egy másik fősvényről följegyezte a krónika, hogy összehuzta magát, mikor a szabó mértéket vett neki, hogy kevesebb posztó kellessék.

Egy karácsony táján haldokló fősvény azzal vigasztalta magát, hogy legalább az új évi ajándékokat megspórolja.

A fősvényességnek ellentéte a tékozlás. A pazar ember minden vagyonát elpocsékolja; nem tud magán uralkodni; átengedi magát a pillanat gyönyöreinek s nem gondol a jövővel.

Egyszer hopp, másszor kopp!
A pazarlásra leginkább a hiúság csábít, s a hiúság legjobban tetszeleg magának a fényűzéssel. A laza erkölcsűek fényűzéssel kápráztatják el lelküismeretüket.
(Vége köv.)

Jegyzőkönyv

felvéve a muraszombati gazd. főkegyelet választmányának 1891. szept. hó 9-én tartott üléséről.

Jelen vannak: gr. Batthyány Zsigmond ő mellsőtagja elnöklete alatt: Kondor Ferenc, Vrataries Iván, Skrabán Iván, Bácz János választmányi tagok. Horvath György, Sömen Janos, Kiribsch Ferenc, Kocsis Tamás egyleti tagok és Takács R. István titkár.

I. A kiküldött vasuti 5-ös bizottság nevében Takács R. István egyli. titkár előadja röviden a

feleséget, mint az ő leánya. mert a mellett, hogy szép is, van is mit aprítani a tejbe.

Az öregek csendesen el is végeztek magukban, hogy odaadják az ispan urnak a leányt. Az igaz, hogy nem sokja van a lekemadtnak, de van a Juli apjának elég; megélnék abból bü nélkül. Aztán meg a tisztesség! . . . Jó lesz biz az ugy.

Csak még a Juli szándékával nem voltak tisztában: Az ispan urhoz igen szives, kezére adja a szót, de még a mellett azzal a Jóska egyrekkel is folyton levelez; nem tudtak azt fejből kiverni sehogysen, pedig eleget mondták neki: „Elfelejt az téged számszor is olyan hosszú idő alatt. Meglehet, hogy mással éli világát. Aztán meg ugyan is löhetik. Ki tudja, hogyan lesz addig. Az ajtó előtt a szerencse, nem kell elszalasztani.”

A Baló Juli meg csak nevette őket. Szegény ispan! . . . Igazán mulatságos. Szegény Juli, ha sejtette volna a veszedelmet.

Bzony a rossz hír szárnya kapott gyorsan. A Jóska is nevet vett a dolognak. Megtudta a vásáros vargakölt, hogy hat az ő szerelme galambja mással turbékolhat magának. Eleinte nem hitte el a rossz hirt. Hiszen olyan forró volt a bucsucsófia, olyan szenvedélyes az ölése, most is égette az ajkát, hevitette a keblét. De azért mégis csak erőt vett rajt a feltékenység. Hátha mégis igaz, hátha hamis volt a csókja, hazug volt az ölése. Az ördög nem alszik.

Erre a gondolatra aztán olyan búbanatos keserűség fogta el a szívét, hogy a két szemén facsaródot ká a leve.

bizottság működését, egyuttal bejelenti, hogy a vasutgyűj, annak iratival együtt, a múlt hóban alakult nagy vasuti érdeklési kezébe tétetett a bizottság által s kívánja, hogy az érdeklési e nembi fardozásnak siker koronázza. De nem mulaszthatja el ezen utolsó tényleges alkalmával fel nem említeni, hogy a gazd. főkegyeletnek a vasutgyűjben kifejtett működése körülbelül 200 frt kiadást okozott, melynek megtérítet annak idején az egyesület a vasuti nagy érdekléssel nérelemmezo.

A választmány a vasuti 5-ös bizottság működéséről szóló jelentést tudomásul veszi és tagjának, de különösen a bizottság elnökének János közönetelt szavaz, kifejtett lankadalan buzgalmaért és a felmerült kiadások megtérítését kérelmezni fogja.

II. Titkár bejelenti, hogy a folyó év szept. 5-én Vashidegkuton tartott szarvasmarha és baromfiállítást mint e nembi első kísérlet kiélegítően mondató. K i á l l í t a t t: Bika 12. tehén és borjú 19. fűsző 12 darab. fajtuk 5, lud 3 törzs. A díj következőképen lett a bíráló bizottság által szótva: The nekre I. díj 19 frt Fiezkó Miklós. Hídegkutról. II. díj 8 frt Guttmann Iván Hídegkutról. III. díj 6 frt Neumann Rozalia Hídegkutról. IV. díj 4 frt Benkó György Hídegkutról. V. díj 4 frt Zolozan János Palmáfaról. VI. díj 3 frt Gedér István Dobabjáról.

Üszökért: I. díj díszoklevél Vogler György Hídegkutról. II. díj 8 frt Benkó József Hídegkutról. III. díj 6 frt R. f. János Szarvaslakról. IV. díj 4 frt. Fliszár János Szechenyfalváról. V. díj 3 frt Markovics Ferenc Hídegkutról.

Bikakért: I. díj díszoklevél Raffel János Szarvaslak. II. díj 8 frt Derarics Ivan Tiborfa. III. díj 6 frt Schadt Mikály Réthálas. IV. díj 4 frt Gerlecz Janos Vasvesces. V. díj 4 frt Vrocsics Ferenc Sürubáz. VI. díj 3 frt Vucuna Miklós Királyfa. VII. díj 3 frt Kúlies János Buzahely. Benkó György Hídegkutról a kiállított bika és fűszőért elismerő oklevél nyert.

Tyukokért: I. díj 4 frt Probr Mihály Vas-Polonyról. II. díj 2 frt Gerlecz Mari Vasvescesről. III. díj 2 frt Fiezkó Miklós Hídegkutról.

Ludakért: I. díj 3 frt Gerlecz Mari Vasvesces. II. díj 2 frt Vogler György Hídegkutról.

A bíráló bizottság a díjak szótvaosztásával különös tekintete vette a prus-tarka hogyi jelgű fajjalhoz tartozó szarvasmarhákat. A baromfiknál pedig a sikerült keresztözéseket. A jutalmazásra kitűzött díjakot pedig azért osztotta ki, hogy a gazdákak ösztönözze az ügy-mértelek tenyésztésére. Végül felmenti, hogy Vogler György vashidegkúti és Raffel János vieldvándi birtokosok a nekik itéli 10—19 frtyi díjat az egyesületnek visszajándékoztak, azon kikötéssel, hogy azzal mások jutalmazassanak és így a bíráló bizottságunk módjában volt 6 díjjal többet kiosztani.

Titkár jelentésében továbbá felmenti, hogy a kiküldött bizottság szakadatlan fardozok azon, miszerint vidékünkön egy amerikai szőlőbirt. létesítés. Feltesztésére a kormány Adamovich Lázár szőlőbirtot küldötte, hogy a telepet illetőleg kelő utastással szolgájon, továbbá hogy Árvai Bernát egyleti tag szőlőbirtokát e czelel akar ingyen készségezen átengedni.

Pitz Henrik gazd. tag részéről beherjeszti ama indítványt, mely szerint a marhállomány fejlesztése végett, helyenként tej-üzemeket kell volna szervezendők, indítványozó hisz, hogy ez

„Ej Juli, Juli! ha tudnád, hogy öszeförted a szivemet, de nem jarnád olyan vigan a boldogjád azzal a lehtëttel. Dejzen az is megkeresüli ám, hogy az en kortembe jart viragot szakítani, fogadom azt az egyet!”

Kinos kétségek körül várta a nagy bucsú napját, hogy megtudhassa, mi igaz a dologban, mert hatha csak az irigység zavarta ugy fel a boldogságnak tengerét. Mundej . . . Hazamegy. Ha nem esztik, elsőként, mégis szembe néz annak a legénynek, a ki az ő tilosbaja jár, ha mindjárt a haraszt ispan is ő kigyelme.

II.

A haraszt csarabólt messze elhallatszik az öreg bőgő zümögő hangja, brin a csardában vidam nevetés, ropogós tánc zaja hallik. Ma van a nagy bucsú napja!

Béle-bele hangzik a muzsika-szóba egy-egy jökevű legény borítú kurjantasa, de leginkább kihangzik közülük a haraszt ispan jökevű hangja:

„Kiesiny nekem ez a ház,
Kírogom az oldalát. Tyuhaj!”

S szeles jó kedvében ugy megpörgeti a láb legzebb rózsáját, hogy csakugy repül utána a bekor-ugró selyem-szoknya.

„Hej édes kieseney, így szeretnék én meg-halni!” kiált az ispan jökevűleg.

„Solse haljon bizony ispan uram, kár volna ilyen szép legényert.”

„Megsiratnál-e, ha meghalnék, édes?”

„Ha édes, egye meg!” — válaszol kitérőleg a leány.

(Vége köv.)

a marhállomány fejlesztésének nagyobb lendületet adna.

Kövden ismerteti a heroldelésítés és hid-mérleg felállítás ügyében leküldött megyei határozatot.

Bejelenti, hogy a jegyzőkönyvek már le lettek másolva, ugy iroda ügyében két helyiség ajánlatik, kér a választmánytól további utasítást.

A választmány titkari jelentést tudomásul veszi, közönetelt fejezi ki a szarvasmarha- és baromfiállítást tényleg bíráló bizottságának, ugy Vogler György és Raffel János tagoknak is a tett ajándékozásukért s részökre a díszoklevél kiadását határozta. Egyuttal terbe vette, hogy jövőre is rendez a járasnak más helyein ily díjazást, mert meg van győződve annak eziszerü voltáról. Továbbá oda fog működni, hogy öszvendet Muraszombaton egy nagybőszűtő lévszerű rendszeresítésen, mely első ízben lököllátszó lenne egy-kötve.

A szőlőtelep létesítése ügyében kiküldött bizottságot megvizsá, hogy Adamovich Lázár szőlőbirtos urral szőlővidékünk-terismertése meg s vele egyetemben a szőlőtelep felállításának módozatáról mielőbb jelentést tegyen.

Pitz Henrik egyli tag indítványa elfogadatik azon kérelmével, hogy az első kísérletet ötegye meg jegenyést birtokán.

Kiribsch Ferenc egyli tagot felkéri, hogy Muraszombaton a hordóhiteletet vállalná magára, ki azt készsége is le fogadja.

Egyuttal felhívja Muraszombati község képviselőtestületét, hogy alkalmas helyen a most már elváthatatban szükségesnek találó hidmérést állítsa fel és kimondja, miszerint a felállításnál a meinyire anyagi erője engedő szivesen segítökzik.

A jegyzőkönyv másolatát oldalonként körülbelül 20 krt állapít meg; az iradhelyiséget illetőleg pedig megvizsá titkár, hogy belátása és a helyiüzölények tekintete vételével válassza meg a birtályiséget.

IV. Bicz János választmányi tag bejelenti, hogy 2 díj angolajva málszólt a tavaly kapottakért visszajszolgált.

A választmány ezen pár fajnakozott hosszabb vita után Sömen Janos egyleti tagnak adja ki a szokásos felütök mellé it. Ugy elhatározza, hogy szentül idővel-tilde az ugy-illető lapban közöztessék, miszerint ily famalszókat most már itt a vidéken is le lehet szerezni.

Felolvastatik dr. Ivanovich Ferenc választmányi tagnak bmonása, melyből a választmány sajtóvaltal tapasztalja, hogy nézeteltérősek gyakorlatban mily szomorú következményeket vonnak maguk után. Knf. TAKÁCS R. ISTVÁN egye-ileti titkár.

Hírek és különfélek.

— **Kérelem.** Mely tisztelettel felkérjük mindazon t olvasóinkat, kik az előfizetési díjakat március ideig beküldeni elmulasztották, hogy a hátralékokat most már utólagosan sziveskedjenek hozzánk juttatni, hogy kötelezettségünknek a nyomdával szemben mi is megfelelhessünk. A kiadóhivatal.

— **Vasutunkra** utolag jögyeztek: Sparas Ferenc: Kóhda 50 frt, Gayor Ilka Meszlony 100 frt. Az eddigi jegyzések öszvegt 125.639 frtot hozzáadva, a főszeveg össze: **125.789** frtot.

— **Dr. Károlyi Antal**, varmegyei alispánja, jára-unkban. Folyó hó 13-án idővelölhetik először jára-unkban alispán ur öngyagsát. A járas intelligenciájának egy része már a határon fogadta, ahol Pollák Pongrácz járasunk főszolgabírája meghatottan üdvözölte, mire alispán ur szívélyes szavakkal válaszolt s bmonatta a küldöttség többi tagjait. — Ezután a küldöttség a kocsiakra szállt s bekísérte szeretett alispánunkat Vieldvára, a hol a muraszombati-gyamafalvi h. é. vasut vegre-hajtó bizottságával és több megjelent érdekelttel tanácskozott az előmunkálatok megvétele végett. A tanácskozás folyamán érkezett meg gróf Szechenyi Tódor ur orsz. képviselőnk is, kinek a tanácskozásban most is kijutott az orosz-lázadás. Könyves Tóth Mihály vasuti szakmérnök a telep megzemelése s a régi nyomjelzés áttekintése után kijelenté, hogy a hegycsörési völgyön át Vas-Dobranak vezetve a vasutat ez aránylag sokkal olcsóbb lesz, ha pedig a vidék forgalmát, annak termékenységét nézzük ugy másfelé vezetni a vasutat, annyi mint krépesítet leléstőlenné tenni; egyuttal kijelenté azt is, hogy ezen utrány trasziszozását 4000 frtyel elvállalja s ezen öszvegezt a főrvényiszabla munkalátokat ugy fogja elkeszíteni, hogy a kormány részéről kifogás alá nem fog esni. A bizottság a szakmérnök ezen kijelentése után hosszabban tanácskozott s határozástal kimondá, hogy a vasodbor utrányát, mint kivételnek s legolcsóbbnak jeltelt előadja; azonban a traszoköltség megszorítása néhez nunkit adott a bizottságnak, de ott volt kitögyhatlan jószívűségű gróf Szechenyi Tódor országgy. képviselőnk, aki a mérnök azon nyilatkozata után, hogy 1000 frtyig ő is részvenyes lesz s így csak

